Beş ayaklı kedi

Beş yaşımdayım ve anneme pek düşkünüm. Annem desinatör, yemek masasında kumaş desenleri çiziyor. Hiçbir arkadaşımda olmayan, kıskanılacak sayıda renkli, gazlı kalemleri var. Arkadaşlarımın bir sarı kalemi var, annemin ise üç dört ayrı sarısı. Onlara *flomaster* diyor.

Evin salonu boydan boya pencere. En soldaki pencere Boğaziçi Köprüsü'nden başlıyor, en sağdaki Ayasofya'da bitiyor. Mesela bir gemi soldan Boğaziçi Köprüsü'nün altından kadraja giriyor, yuvarlak sehpayı geçiyor, devetabanının dev yapraklarının arasından, uzun kırmızı lambanın üzerinden süzülüyor, Topkapı Sarayı'nın oralarda gözden kayboluyor. Ben salonda yere uzanıp gemilerin resimlerini yapıyorum.

Bir sabah evden el ele çıktık. Yüzlerce basamaklı merdivenden aşağı sahile indik. Yolun hemen karşısındaki annemin eski okulu Akademi'ye girdik. O zamanlar adını bilmediğim Osman Hamdi Bey Salonu'nda bir sergi var. Büyük bir resmin önünde durduk. "Resme bak, Memed" dedi annem.

Benimkilere oranla çok büyük bir resim bu. Kocaman bir kedi oturmuş bize bakıyor. Her tüyü özenle boyanmış. "Çok güzelmiş" dedim. "Dikkatli bak, ayaklarına bak," dedi annem. Ayaklarına baktım. Bir daha saydım. Ulan, kedinin beş ayağı var. "Yahu koca ressam, bu kadar özenmiş, günlerce uğraşmış. Kedinin ayaklarını saymadan mı boyamış?" diye söylendim. "Memed, işte sanat böyle bir şey. Bilerek, isteyerek, planlayarak hata yapabileceğin bir şey." dedi annem. Bir süre apışıp kaldım... Sonra sinirim geçti, bir pembe neşe geldi. Planlayarak hata yapmak aklıma yattı.

Biz o harika evden çabucak taşınsak da ben senelerce yere uzanarak resim yapmaya, yere uzanarak kitap okumaya devam ettim. Masaya terfi edişim çok sonralarıdır.

—Memed Erdener, Kasım, 2026